

градеца Тръвна. Тукъ, въ тоя живописенъ балкански кжтъ, прекаралъ детскитѣ си години поета, тукъ започналъ и първоначалното си образование подъ грижитѣ на своя просвѣтенъ баща, но го завършилъ въ други градове, защото баща му, като учителъ, се мѣстилъ отъ градъ на градъ. На 19 годишна възраст, когато билъ ученикъ въ Пловдивската гимназия, поета постигнало голѣмо нещастие. Една нощъ, като се пързалялъ по леда, падналъ и заспалъ, безъ да го забележи нѣкой. Сутринята негови близки го намѣрили и отнесли дома вкочененъ. Вследствие на простуда той лежалъ два пжти отъ тифусъ, прекаралъ три години на легло и останалъ сакатъ и физически неджгавъ презъ цѣлъ животъ.

Пенчо Славейковъ
въ млади години.

Но послѣдствията отъ юношеската палавостъ не можаха да убиятъ голѣмитѣ поетически дарби на поета. Тѣ сковаха само тѣлото му, но не сломиха духътъ му. Даровитиятъ младежъ се залавя отъ ранни години на работа, изучава руската, френската и английската литература, и самъ подранява съ първата си стихотворна сбирка „Момини съ лзи“ (1888).

Следъ като закрепва физически отъ тежкото боледуване, Пенчо Славейковъ се залавя за политика. Но почувствувалъ, че политическия животъ не е по характера му, та скоро го изоставя и заминава да продължи образованието си въ Лайпцигъ (Германия), дето прекаралъ 6 години (1892—1898). Като синъ на прославенъ баща, Пенчо Славейковъ вижда, каква голѣма работа го очаква: той чувствувалъ, че е длъженъ не само да запази хубавото бащино име, но и да увеличи